

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 238/2008

z dnia 10 marca 2008 r.

kończące częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cła antydumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji

KOMISJA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek złożony przez Komisję, po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

- (1) Rada nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 1995/2000⁽²⁾, ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących między innymi z Rosji. Rozporządzenie to zwane jest dalej „rozporządzeniem pierwotnym”, a dochodzenie, które doprowadziło do wprowadzenia środków na mocy rozporządzenia pierwotnego, zwane jest dalej „dochodzeniem pierwotnym”.
- (2) W wyniku przeglądu wygaśnięcia wszczętego we wrześniu 2005 r. Rada, rozporządzeniem (WE) nr 1911/2006⁽³⁾, odnowiła te środki na ich obowiązującym poziomie na okres pięciu lat. Środki obejmują cła specyficzne. Rozporządzenie to zwane jest dalej „rozporządzeniem dotyczącym wygaśnięcia”, a dochodzenie, które doprowadziło do wprowadzenia środków na mocy rozporządzenia dotyczącego wygaśnięcia, zwane jest dalej „przeładem wygaśnięcia”.

2. Wniosek o dokonanie przeglądu

- (3) Wniosek o dokonanie częściowego przeglądu okresowego („obecnego przeglądu”) zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego został złożony przez dwóch rosyjskich producentów eksportujących należących do spółki akcyjnej „Mineral and Chemical Company Eurochem”, mianowicie przez przedsiębiorstwa Novomoskovskiy Azot oraz Nevinnomyssky Azot. Ze względu na

wzajemne powiązania te dwa przedsiębiorstwa traktuje się jako jeden podmiot prawny („wnioskodawcę”) do celów obecnego przeglądu. Zakres wniosku został ograniczony do dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy.

- (4) Wnioskodawca stwierdził, że porównanie jego wartości normalnej oraz, pod nieobecność wywozu do Wspólnoty Europejskiej, cen eksportowych stosowanych wobec odpowiedniego kraju trzeciego, w tym przypadku Stanów Zjednoczonych Ameryki (USA), prowadzi do ograniczenia dumpingu znacznie poniżej poziomu obowiązujących środków.

3. Dochodzenie

- (5) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że wniosek zawiera wystarczające dowody *prima facie*, Komisja ogłosiła w dniu 19 grudnia 2006 r., na mocy zawiadomienia o wszczęciu przeglądu opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾, wszczęcie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (6) Zakres przeglądu został ograniczony do zbadania dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy. Dochodzenie w sprawie dumpingu dotyczyło okresu od dnia 1 października 2005 r. do dnia 30 września 2006 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”).
- (7) Komisja oficjalnie powiadomiła wnioskodawcę, przedstawicieli krajów eksportujących oraz stowarzyszenia producentów wspólnotowych o wszczęciu przeglądu. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu przeglądu.
- (8) Przesłuchano wszystkie zainteresowane strony, które o to wystąpiły i wykazały, że istnieją konkretne powody, dla których powinny zostać wysłuchane.
- (9) W celu uzyskania informacji, które uznano za konieczne na potrzeby dochodzenia, Komisja wysłała kwestionariusze do spółki akcyjnej „Mineral and Chemical Company Eurochem” i spółek z nią powiązanych, a odpowiedzi otrzymała w terminie przewidzianym do tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 22.9.2000, s. 15. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1675/2003 (Dz.U. L 238 z 25.9.2003, s. 4).

⁽³⁾ Dz.U. L 365 z 21.12.2006, s. 26.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2006, s. 51.

(10) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do celów stwierdzenia dumpingu. Komisja przeprowadziła również wizyty weryfikacyjne na terenie zakładów wnioskodawcy i powiązanych z nim spółek:

— JSC Mineral and Chemical Company („Eurochem”), Moskwa, Rosja,

— PJSC Azot („NAK Azot”), Nowomoskowsk, Rosja,

— PJSC Nevinnomyssky Azot (Nevinka Azot), Niewinnomyssk, Rosja, oraz

— Eurochem Trading GmbH, Zug, Szwajcaria – („Eurochem Trading”).

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

(11) Produkt objęty postępowaniem jest taki sam jak produkt objęty dochodzeniem pierwotnym, tj. roztwór mocznika i azotanu amonu, płynny nawóz powszechnie wykorzystywany w rolnictwie, pochodzący z Rosji („UAN”). W jego skład wchodzi mieszanina mocznika, azotanu amonu i wody. Zawartość wody wynosi ok. 70 % mieszaniny (w zależności od zawartości azotu), a pozostała jej część składa się w równym stopniu z mocznika i azotanu amonu. Zawartość azotu (N) jest najważniejszą „właściwością” tego produktu, a może ona wahać się między 28 % i 32 %. Taki zakres zawartości można uzyskać poprzez dodanie do roztworu większej lub mniejszej ilości wody. Uznaje się jednak, że wszystkie roztwory mocznika i azotanu amonu, niezależnie jaka jest zawartość azotu, mają takie same właściwości fizyczne i chemiczne, a zatem do celów niniejszego dochodzenia stanowią jeden produkt. Produkt objęty postępowaniem jest sklasyfikowany w ramach kodu 3102 80 00.

2. Produkt podobny

(12) W przedmiotowym dochodzeniu przeglądowym potwierdzono, że roztwór mocznika i azotanu amonu jest czystym produktem towarowym, a jego jakość i podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne są identyczne niezależnie od kraju pochodzenia. Roztwory mocznika i azotanu amonu produkowane i sprzedawane przez wnioskodawcę na rynku krajowym w Rosji oraz, pod nieobecność wywozu do Wspólnoty Europejskiej, roztwory mocznika i azotanu amonu wywożone do Stanów Zjednoczonych Ameryki mają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz w istocie te same zastosowania. Dlatego też uznaje się je za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jako że obecny przegląd został

ograniczony do stwierdzenia dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy objętego postępowaniem, nie osiągnięto żadnych wniosków w odniesieniu do produktów wytwarzanych i sprzedawanych przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym.

C. WYNIKI DOCHODZENIA

1. Uwagi wstępne

(13) Jak ogłoszono w zawiadomieniu o wszczęciu przeglądu, jako że w trakcie ODP wnioskodawca nie wywoził roztworu mocznika i azotanu amonu do Wspólnoty Europejskiej, obecne dochodzenie dotyczyło po pierwsze tego, w jakim stopniu ceny stosowane wobec kraju trzeciego powinny być wykorzystywane w podejmowaniu decyzji o tym, czy zmiany uległy okoliczności, na podstawie których ustanowiono obowiązujące środki, oraz czy zmiany te mają charakter trwałe.

(14) Wnioskodawca przedstawił dowody na to, że z powodu obowiązujących cel produkt nie mógł być wywożony na rynek Wspólnoty w trakcie ODP. Wnioskodawca dostarczył dowody *prima facie* na to, że ceny eksportowe w odniesieniu do USA, reprezentatywnego rynku trzeciego, nie były dumpingowe lub przynajmniej w stopniu mniejszym niż wynosi margines dumpingu ustalony obecnie dla wywozu do Wspólnoty Europejskiej oraz że należało wykorzystać ceny eksportowe w odniesieniu do USA. Ze względów określonych poniżej w motywie 43 i dalej, ustalono, że ceny eksportowe w odniesieniu do kraju trzeciego – USA – są odpowiednie, ponieważ rynek amerykański jest porównywalny z rynkiem wspólnotowym, a zatem reprezentatywny.

(15) Należy zwrócić uwagę, że środki mające obecnie zastosowanie opierają się częściowo na danych niepowiązanych z realizowaną przez wnioskodawcę produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem, podczas gdy w trakcie bieżącego ODP dostępne były zweryfikowane informacje odnoszące się do danych wnioskodawcy dotyczących wartości normalnej i cen eksportowych, aczkolwiek w odniesieniu do rynku kraju trzeciego. Na tej podstawie stwierdzono, że margines dumpingu ustalony w trakcie bieżącego ODP dokładniej odzwierciedla sytuację wnioskodawcy w trakcie ODP niż obowiązujące obecnie środki.

(16) W tym kontekście uznano również, że celem cła antidumpingowego nie jest zamknięcie rynku wspólnotowego na przywóz z krajów trzecich, ale przywrócenie uczciwych i równych warunków konkurencji.

(17) Mając na uwadze powyższe konkretne okoliczności, stwierdzono zatem, że obliczenie marginesu dumpingu w trakcie ODP na podstawie eksportowych cen sprzedaży wnioskodawcy do USA jest odpowiednie.

2. Wartość normalna

- (18) Aby ustalić wartość normalną, po pierwsze zweryfikowano, czy całkowita sprzedaż krajowa jest reprezentatywna zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Jako że wnioskodawca nie dokonywał wywozu w trakcie ODP roztworów mocznika i azotanu amonu do Wspólnoty Europejskiej, całkowitą wielkość sprzedaży krajowej porównano do całkowitej wartości wywozu roztworów mocznika i azotanu amonu realizowanego przez wnioskodawcę do Stanów Zjednoczonych. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sprzedaż krajową należy uznać za reprezentatywną w przypadku gdy całkowity wolumen tej sprzedaży jest równy lub większy niż 5 % całkowitego wolumenu odpowiedniej sprzedaży eksportowej, w tym przypadku do Stanów Zjednoczonych. Dochodzenie wykazało, że wnioskodawca nie sprzedaje reprezentatywnych ilości roztworów mocznika i azotanu amonu na rynku krajowym.
- (19) Jako że na tej podstawie do ustalenia wartości normalnej nie można było wykorzystać cen krajowych wnioskodawcy, wartość normalną skonstruowano na podstawie kosztów wytworzenia ponoszonych przez wnioskodawcę powiększonych o uzasadnioną wielkość uwzględniającą koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („koszty SG&A”) oraz kwotę zysku, zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego.
- (20) Jeżeli chodzi o koszt wytworzenia, należy zwrócić uwagę, że koszty gazu stanowią największą część kosztu wytworzenia i znaczną część całkowitych kosztów produkcji. Zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego sprawdzono, czy koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem są właściwie odzwierciedlone w zapisach wnioskodawcy.
- (21) Na podstawie danych opublikowanych przez uznane na poziomie międzynarodowym źródła specjalizujące się w rynkach energii ustalono, że ceny płacone przez wnioskodawcę były na rażąco niskim poziomie. Przykładowo – wynosiły one od jednej czwartej do jednej piątej ceny eksportowej gazu ziemnego przy wywozie z Rosji. W tym względzie wszystkie dostępne dane wskazują, że krajowe ceny gazu w Rosji były cenami regulowanymi, będącymi znacznie poniżej cen rynkowych płaconych na nieregulowanych rynkach gazu ziemnego. Ponieważ koszty gazu nie były w sposób uzasadniony odzwierciedlone w zapisach wnioskodawcy, musiały one zostać odpowiednio skorygowane. Wobec braku wolnych od zniekształceń cen gazu odnoszących się do rosyjskiego rynku krajowego oraz zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ceny gazu musiały zostać ustalone na „każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków”.
- (22) Skorygowana cena opierała się na średniej cenie rosyjskiego gazu sprzedawanego na wywóz na granicy niemiecko-czeskiej („Waidhaus”) z pominięciem kosztów transportu i dostosowanej, aby odzwierciedlać lokalne koszty dystrybucji. Waidhaus jako główny punkt sprzedaży rosyjskiego gazu do UE, będącej największym rynkiem zbytu rosyjskiego gazu, na którym ceny w sposób uzasadniony odzwierciedlają koszty, można uznać za rynek reprezentatywny w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (23) W następstwie ujawnienia informacji wnioskodawca stwierdził, że jakkolwiek korekta ceny gazu płaconego przez wnioskodawcę na rynku krajowym będzie nieuzasadniona, utrzymując, że jego zapisy księgowe w pełni odzwierciedlają koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu podobnego w kraju pochodzenia. W celu uzasadnienia tego stwierdzenia wnioskodawca przedstawił opracowanie niezależnej firmy konsultingowej wskazujące, że cena gazu płacona przez wnioskodawcę w pełni odzwierciedlała koszty produkcji i sprzedaży gazu ponoszone przez dostawcę gazu. Po pierwsze należy zwrócić uwagę, że jak samo opracowanie wskazuje, koszty gazu oraz koszt jego dostawy do wnioskodawcy wykorzystane do porównania są kosztami szacunkowymi, a więc nie kosztami rzeczywistymi ponoszonym w trakcie ODP. Nie jest również jasne, czy tak ustalone koszty były pełnymi kosztami określonymi zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, tj. czy obejmowały pełne koszty wytworzenia oraz wszystkie koszty SG&A związane z produkcją i sprzedażą gazu. Wreszcie zwraca się również uwagę, że dostępne informacje na temat kosztów dostawcy gazu nie mogły zostać zweryfikowane w ramach tego postępowania.
- (24) Jakkolwiek uznaje się, że zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego sam fakt, że cena gazu stosowana przez dostawcę wobec klienta pokrywa koszty, nie stanowi sam w sobie kryterium umożliwiającego ustalenie, czy koszty produkcji produktu podobnego zaksięgowane w księgach rachunkowych przedsiębiorstwa właściwie odzwierciedlają koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Ustalono, że taka sytuacja nie ma miejsca ze względów określonych powyżej w motywie 21. Wnioskodawca nie odniósł się do wyraźnej, znacznej różnicy między ceną za gaz płaconą na rosyjskim rynku krajowym a ceną eksportową gazu ziemnego przy wywozie z Rosji, z jednej strony, oraz ceną płaconą przez producentów wspólnotowych, z drugiej strony. Wnioskodawca nie odniósł się również do faktu, że krajowe ceny gazu ziemnego w Rosji są regulowane, a więc nie mogą w sposób uzasadniony odzwierciedlać cen zwykle płaconych na niezakłóconych rynkach. Dlatego też nawet jeżeli cena gazu płacona przez wnioskodawcę pokrywała jednostkowe koszty produkcji i sprzedaży gazu ponoszone przez jego dostawcę, argument ten nie ma znaczenia, ponieważ cena rynkowa gazu niekoniecznie jest bezpośrednio powiązana z kosztami produkcji i sprzedaży gazu. Cena, po której wnioskodawca kupował gaz w trakcie ODP, pozostaje ceną regulowaną przez państwo i jest znacznie poniżej poziomu cen na rynkach nieregulowanych, co objaśniono w motywie 21 powyżej. Dlatego też stwierdzenie to należy odrzucić.

- (25) Wnioskodawca następnie stwierdził, że przez zastosowanie korekty ceny gazu, *de facto* wykorzystano metodologię ustalania wartości normalnej, która nie jest przewidziana w rozporządzeniu podstawowym. Dlatego też poprzez zastąpienie krajowych kosztów gazu kosztami obliczonymi zgodnie z opisem zawartym w motywie 22 oraz z uwagi na fakt, że koszty te stanowią główną część całkowitych kosztów produktu podobnego oraz tym samym obliczonej wartości normalnej, wartość normalna jest *de facto* ustalona na podstawie danych z trzeciego rynku „reprezentatywnego”. W tym względzie wnioskodawca dowodzi, że w przypadku krajów o gospodarce rynkowej rozporządzenie podstawowe przewiduje jednak tylko następujące metodologie ustalania wartości normalnej: (i) na podstawie krajowej ceny produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym lub, alternatywnie, w przypadku gdy sprzedaż nie jest prowadzona w ramach zwykłego obrotu handlowego, (ii) na podstawie kosztów produkcji w kraju pochodzenia (powiększonych o uzasadnioną kwotę uwzględniającą koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk), lub (iii) na podstawie reprezentatywnych cen eksportowych produktu podobnego w wywozie do odpowiedniego kraju trzeciego. Wnioskodawca wyciągnął wniosek, że na powyższej podstawie wartość normalna nie powinna się opierać na danych z reprezentatywnego rynku trzeciego.
- (26) W tym względzie, jak wskazano w motywach 18–42, po pierwsze należy zwrócić uwagę, że wartość normalna została ustalona zgodnie z metodami przedstawionymi w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego. Jednak w celu ustalenia, czy sprzedaż krajowa była prowadzona w ramach zwykłego obrotu handlowego uwzględniającego cenę, tj. czy przynosiła zysk, po pierwsze trzeba ustalić, czy koszty wnioskodawcy stanowiły wiarygodną podstawę w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Dopiero po ustaleniu kosztów w sposób wiarygodny, można określić, którą metodologię ustalania wartości normalnej należy zastosować. Błędne jest zatem stwierdzenie, że poprzez określenie wiarygodnych kosztów zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wprowadzono nową metodologię ustalania wartości normalnej. Dlatego też argumenty wnioskodawcy w tym względzie musiały zostać odrzucone.
- (27) Wnioskodawca następnie dowodził, że nawet w przypadku korekty jego kosztów gazu ziemnego na rynku krajowym cena Waidhaus rosyjskiego gazu ziemnego nie stanowiła wiarygodnej podstawy dla takiej korekty, ponieważ cena ta jest ustalona na podstawie długoterminowych kontraktów na dostawy gazu, w ramach których formuła cenowa jest powiązana z cenami produktów naftowych i tym samym niepowiązana z kosztami produkcji i dostawy gazu do wnioskodawcy w Rosji. Wnioskodawca twierdził również, że cena Waidhaus gazu rosyjskiego nie jest wiarygodna, ponieważ mają na nią wpływ nadmiernie wysokie i możliwe że niekonkurencyjne krajowe ceny w Niemczech, które są przedmiotem dochodzenia prowadzonego przez Niemiecki Urząd Antymonopolowy.
- (28) Po pierwsze należy zwrócić uwagę, że jednym z podstawowych kryteriów wyboru podstawy ustalenia cen gazu jest to, aby odzwierciedlała ona w sposób uzasadniony ceny zwykle płacone na niezakłóconych rynkach. Bezsprzecznie warunek ten jest spełniony w odniesieniu do cen Waidhaus. Ponadto przez Waidhaus przechodzi zdecydowanie największy wolumen przywozu gazu z Rosji, co stanowi zatem odpowiednią podstawę korekty. Na tej podstawie Waidhaus uznano za rynek reprezentatywny i właściwą bazę ustalenia kosztów gazu w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, jak przedstawiono w motywie 24, bez znaczenia jest sama kwestia, czy cena jest uzależniona od kosztów, o ile odzwierciedla ona w sposób uzasadniony cenę zwykle płaconą na niezakłóconych rynkach. Jeżeli chodzi o cenę przywozu gazu w Waidhaus nie ma żadnych oznak ingerencji państwa w kształtowanie się cen i w związku z tym wspomniany warunek jest spełniony. Wreszcie jeżeli chodzi o zarzut dotyczący niekonkurencyjnych cen krajowych gazu w Niemczech, należy zwrócić uwagę, że dochodzenie Bundeskartellamt, do którego odnosi się wnioskodawca, wciąż trwa i nie wyciągnięto jeszcze żadnych wniosków. Ponadto dochodzenie to dotyczy cen, po których główni niemieccy dystrybutorzy gazu sprzedają go na niemieckim rynku krajowym, a nie ceny, po jakiej kupują oni gaz przywożony z Rosji. W odróżnieniu od tego, co stwierdził wnioskodawca, te dwie ceny niekoniecznie są ze sobą powiązane, jako że interesy gospodarcze dystrybutorów gazu oraz ich klientów są dokładnie przeciwne. Dlatego można założyć, że celem dystrybutorów jest utrzymanie ceny odsprzedaży na jak najwyższym poziomie, podczas gdy jednocześnie w ich interesie gospodarczym jest utrzymanie ceny zakupu na jak najniższym poziomie, celem maksymalizacji poziomu zysków. Argument wnioskodawcy, że obecni niemieccy decydenci nie mają motywacji do wynegocjowania niskich cen na przywożony rosyjski gaz w Waidhaus jest jedynie przypuszczeniem bez żadnego faktycznego uzasadnienia. W konsekwencji argumenty te zostały odrzucone.
- (29) Wnioskodawca następnie twierdził, że jeżeli w odniesieniu do ponoszonych przez niego kosztów gazu ziemnego miałyby zostać wprowadzona korekta, korekta taka powinna się opierać na nieregulowanych cenach gazu istniejących w Rosji. Po pierwsze fakt, że Komisja mogła wybrać inną podstawę, nie wpływa na zasadność wyboru Waidhaus. Podstawowym kryterium wyboru podstawy ustalenia ceny gazu jest to, aby odzwierciedlała ona w sposób uzasadniony cenę zwykle płaconą na niezakłóconych rynkach. Warunek ten jest bezsprzecznie spełniony w odniesieniu do cen Waidhaus. Po drugie fakt, że ilość gazu sprzedawanego po cenach nieregulowanych na rynku krajowym była niewielka w trakcie ODP oraz że ceny te były znacznie bliższe krajowej cenie regulowanej niż wolnorynkowej cenie eksportowej wyraźnie wskazuje, że te nieregulowane ceny były zakłócane przez dominujące ceny regulowane. Dlatego też nie można było wykorzystać nieregulowanych cen krajowych.

- (30) Wnioskodawca ponadto twierdził, że rosyjskie krajowe ceny gazu ziemnego regulowane przez państwo stale wzrastają, osiągając poziomy odpowiadające kosztowi produkcji gazu. Dlatego też cena stosowana na rynku krajowym nie może być uznana jako niekonkurencyjna lub zbyt niska.
- (31) Argument ten jest bezpodstawny, ponieważ prawidłowym kryterium wyboru rynku reprezentatywnego nie jest to, czy ceny jako takie przynoszą zysk, ale to, czy ceny odzwierciedlają w sposób uzasadniony cenę zwykle płaconą na niezakłóconych rynkach, jak to zostało wyjaśnione w motywie 29 powyżej. Nie ma to miejsca w przypadku cen regulowanych przez państwo. Ponadto argument ten również stoi w sprzeczności z publicznymi oświadczeniami rosyjskiego dostawcy gazu (co potwierdzają jego opublikowane dane księgowe, które poddano audytowi), że rosyjskie krajowe ceny gazu nie pokrywają kosztów produkcji, transportu i sprzedaży. Dlatego też argument ten odrzucono.
- (32) Wnioskodawca następnie zaproponował zastosowanie rosyjskiej ceny eksportowej stosowanej przy wywozie do krajów sąsiednich jako alternatywnej podstawy korekty, nie przedstawiając jednak żadnych dalszych informacji lub dowodów dotyczących takich rynków. Uznano, że rosyjskie ceny eksportowe gazu wywożonego do państw bałtyckich, gdzie dostępne były pewne informacje dotyczące cen, nie były wystarczająco reprezentatywne z powodu stosunkowo niewielkiego wolumenu wywozu do tych krajów. Ponadto nie były dostępne niezbędne dane dotyczące kosztów transportu i dystrybucji i dlatego w żadnym przypadku nie można było ustalić wiarygodnych cen dla państw bałtyckich. Dlatego też ceny te nie mogły być zastosowane jako podstawa korekty.
- (33) Wnioskodawca dowodził, że ewentualnie jeżeli zastosowana miałyby być cena eksportowa Waidhaus, od ceny Waidhaus należałoby odjąć rosyjskie cło wywozowe nakładane na wszystkie wywożone towary, ponieważ nie było ono uiszczane na rynku krajowym.
- (34) W istocie cena rynkowa w Waidhaus, który uznano za rynek reprezentatywny w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jest ceną po uwzględnieniu podatków eksportowych, a nie ceną przed naliczeniem tych podatków. Z perspektywy kupującego ważna jest cena, która musi zapłacić w Waidhaus i w tym względzie nie ma znaczenia, jaką część tej ceny stanowi podatek eksportowy, a jaka część jest płacona dostawcy. Z drugiej strony dostawca zawsze dąży do maksymalizacji swojej ceny i dlatego żąda jak najwyższej ceny, którą są skłonni zapłacić klienci. Zakładając, że cena ta jest zawsze dużo powyżej kosztów produkcji, co umożliwiłoby dostawcy gazu generowanie ogromnych zysków, na określone przez niego ceny nie ma decydującego wpływu kwota podatku eksportowego, ale to jaką cenę są skłonni zapłacić jego klienci. Dlatego też stwierdzono, że cena zawierająca podatek eksportowy, a nie cena przed nałożeniem tego podatku, jest ceną niezakłóconego rynku. W konsekwencji argumenty wnioskodawcy w tym względzie zostały odrzucone.
- (35) W tym kontekście wnioskodawca również wnosił, że marża lokalnego dystrybutora nie powinna być dodana do ceny eksportowej Waidhaus, zważywszy, że zyski dystrybutorów zostały już wliczone do ceny Waidhaus. W tym względzie wnioskodawca twierdził, że lokalni dystrybutorzy w Rosji są spółkami zależnymi będącymi w pełni własnością dostawcy gazu, a zatem dodawanie zysku tych dystrybutorów stanowiłoby podwójne naliczanie. Wnioskodawca utrzymywał również, że należy uwzględnić naturalną przewagę komparatywną Rosji. Następnie wnioskodawca twierdził, że ponieważ gaz jest w dużym stopniu dostępny w Rosji, lecz nie we Wspólnocie, krajowe ceny w Rosji muszą być naturalnie niższe niż eksportowa cena gazu, co należało uwzględnić przy ustalaniu korekty do cen gazu płaconych na rynku krajowym.
- (36) W pierwszej kolejności należy zauważyć, że marża lokalnych dystrybutorów nie obejmuje wyłącznie marży zysku tych przedsiębiorstw, ale również ich koszty poniesione między zakupem a odsprzedażą gazu ziemnego.
- (37) Po drugie, wystarczająca weryfikacja tego argumentu nie była możliwa. Wynika to z tego, że dostawca gazu w Rosji i jego filie nie były objęte obecnym dochodzeniem, a zatem dysponowano niepełnymi informacjami na temat organizacji i jej struktury kosztów. Należy także wskazać, że sytuacja w Rosji w danej kwestii, zważywszy m.in. na bliskie powiązania dostawcy gazu z rządem rosyjskim, nie jest dostatecznie przejrzysta, aby możliwy był swobodny dostęp do niezbędnych materiałów dowodowych.

- (38) Ponadto wnioskodawca, na którym spoczywa ciężar dowodu, nie był w stanie przedłożyć żadnych dalszych informacji lub dowodów wskazujących, czy i w jakim stopniu koszty dystrybucji zostały w istocie wliczone w cenę Waidhaus. Ponieważ klienci krajowi kupowali gaz od dostawców lokalnych, należało założyć, że musieli opłacać koszty dystrybucji lokalnej, które jako takie nie są uwzględnione w nieskorygowanej cenie Waidhaus. Dlatego też na tym etapie postępowania ustalono, że korekta była uzasadniona, i w konsekwencji odrzucono ten argument.
- (39) Jednakże instytucje wspólnotowe wzięły również pod uwagę, że wpływ tego dostosowania na obliczenie marginesu dumpingu może być znaczący. W związku z tym, zważywszy na szczególną sytuację opisaną w motywie 37, stwierdzono, że jeżeli wnioskodawca dostarczy wystarczające i sprawdzalne dowody, Komisja może rozważyć ponowne otwarcie dochodzenia.
- (40) W odniesieniu do wspomnianej przewagi komparatywnej dotyczącej dostępności gazu ziemnego w Rosji, należy odnotować, że jak wskazano w powyższym motywie 28, podstawowym kryterium wyboru cen Waidhaus jako podstawy ustalenia cen gazu jest to, że odzwierciedlają one w sposób uzasadniony cenę zwykle płaconą na niezakłóconych rynkach. Warunki rynkowe panujące na rynku krajowym nie mają znaczenia w tym kontekście. Dlatego też argument ten został odrzucony.
- (41) Koszty SG&A oraz zysk nie mogły zostać ustalone na podstawie formuły wprowadzającej w art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, ponieważ po korekcie uwzględniającej koszty gazu, o których mowa w motywie 22, wnioskodawca nie dokonywał reprezentatywnej sprzedaży krajowej produktu objętego postępowaniem w ramach zwykłego obrotu handlowego zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Artykuł 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie miał zastosowania, ponieważ tylko wnioskodawca jest objęty dochodzeniem. Zastosowania nie miał również art. 2 ust. 6 lit. b), jako że w przypadku produktów należących do tej samej ogólnej grupy towarów gaz ziemny jest zdecydowanie najważniejszym surowcem i dlatego korekcie trzeba byłoby poddać również koszty wytworzenia, ze względów wskazanych powyżej w motywie 21. W ramach niniejszego przeglądu okresowego nie uzyskano żadnych informacji, które umożliwiłyby odpowiednio ilościowe określenie korekty oraz ustalenie kosztów SG&A oraz stosownej marży zysku przy sprzedaży tych produktów po takiej korekcie. Dlatego też koszty SG&A oraz zysk ustalono, zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, na podstawie właściwej metody.
- (42) W tym względzie rozpatrzono ogólnodostępne informacje dotyczące największych przedsiębiorstw sektora nawozów azotowych. Ustalono, że odpowiednie dane od producentów z Ameryki Północnej (USA i Kanady) będą najbardziej właściwe dla celów dochodzenia, mając na uwadze znaczną dostępność wiarygodnych i pełnych upublicznionych danych finansowych spółek notowanych na giełdach w tym regionie świata. Ponadto rynek północnoamerykański wykazywał duży wolumen sprzedaży krajowej i znaczny poziom konkurencji ze strony zarówno krajowych, jak i zagranicznych przedsiębiorstw. Dlatego też koszty SG&A oraz zysk ustalono na podstawie średniej ważonej kosztów SG&A oraz zysków trzech producentów północnoamerykańskich, których uznano za jedne z największych przedsiębiorstw sektora nawozowego pod względem sprzedaży tej samej ogólnej kategorii produktów (nawozy azotowe) na terenie Ameryki Północnej. Uznano, że ci trzej producenci są reprezentatywną grupą dla sektora nawozów azotowych (przeciętnie ponad 78,15 % obrotów w tym segmencie przedsiębiorstw/sektora), a ich koszty SG&A oraz poziomy zysk są reprezentatywne dla tego samego rodzaju kosztów ponoszonych zazwyczaj przez przedsiębiorstwa z powodzeniem działające w tym segmencie rynku. Ponadto nic nie wskazuje, że tak ustalona kwota zysku przekracza zysk osiągany zazwyczaj przez producentów rosyjskich na sprzedaży produktów tej samej kategorii ogólnej na swoim rynku krajowym.

3. Cena eksportowa

- (43) Jak wspomniano powyżej w motywie 13, wnioskodawca nie dokonywał wywozu roztworów mocznika i azotanu amonu do Wspólnoty Europejskiej w trakcie ODP. Dlatego też ze względów określonych w motywach 14–17 uznano za właściwe, aby w celu obliczenia marginesu dumpingu zbadać politykę cenową wnioskodawcy względem innych rynków eksportowych. W zawiadomieniu o wszczęciu przeglądu USA zostały uznane za właściwy rynek do celów porównawczych, jako że jest on dla wnioskodawcy głównym rynkiem eksportowym, reprezentującym ponad 70 % wywozu w trakcie ODP.

(44) Żadna z zainteresowanych stron nie zgłosiła uwag co do wyboru USA jako najwłaściwszego rynku do celów porównawczych. Dochodzenie potwierdziło, że rynek USA roztworów mocznika i azotanu amonu jest najwłaściwszy dla celów porównania, ponieważ Wspólnota Europejska i USA są dwoma głównymi światowymi rynkami roztworów mocznika i azotanu amonu i są one porównywalne zarówno w ujęciu ilościowym, jak i cenowym.

(45) Jako że w trakcie ODP sprzedaż eksportowa wnioskodawcy do USA była prowadzona przez powiązane przedsiębiorstwo handlowe ze Szwajcarii, cena eksportowa musiała zostać ustalona zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Cena eksportowa została zatem obliczona na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych wnioskodawcy od pierwszego niezależnego klienta w Stanach Zjednoczonych, będących głównym rynkiem eksportowym wnioskodawcy. Od cen tych odjęto zwyczajową prowizję odpowiadającą marży powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, którego funkcję można uznać za podobną do roli agenta wynagradzanego prowizyjnie.

4. Porównanie

(46) Porównania wartości normalnej i ceny eksportowej dokonano na podstawie ceny *ex-works*. W celu zapewnienia sprawiedliwego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej dokonano odpowiednich korekt uwzględniających różnice mające wpływ na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z powyższym w odpowiednich przypadkach popartych zweryfikowanymi dowodami, wprowadzono korekty uwzględniające różnice w zakresie kosztów transportu, przeładunku, załadunku i kosztów dodatkowych.

5. Margines dumpingu

(47) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu ustalono na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej i średniej ważonej ceny eksportowej.

(48) Porównanie to wykazało margines dumpingu na poziomie 33,95 %, wyrażony jako odsetek ceny CIF na granicy północnoamerykańskiej przed opłaceniem cła.

6. Trwały charakter okoliczności panujących w trakcie ODP

(49) Zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy zmieniły się okoliczności, na podstawie których ustalono obecny margines dumpingu, oraz czy zmiana taka miała charakter trwały.

(50) Nie było informacji wskazujących, że poziom wartości normalnej lub ceny eksportowej ustalonej dla wnioskodawcy w obecnym dochodzeniu mógłby nie mieć trwałego charakteru. Nawet jeżeli można było przypuszczać, że zmiany cen gazu ziemnego jako podstawowego surowca wywrą istotny wpływ na wartość normalną, stwierdzono, że wpływ wzrostu cen dotyczy będzie wszystkich podmiotów rynkowych, a zatem wpłynę zarówno na wartość normalną, jak i na cenę eksportową.

(51) Okazało się, że cena eksportowa wnioskodawcy stosowana przy wywozie do Stanów Zjednoczonych Ameryki – głównego rynku eksportowego wnioskodawcy – była bardzo zbliżona do cen stosowanych przy wywozie do innych krajów.

(52) W związku z powyższym istnieją powody, by twierdzić, że ustalony margines dumpingu jest określony na podstawie zmienionych okoliczności mających trwały charakter.

(53) Ponadto obecny przegląd nie ujawnił żadnych oznak lub dowodów, aby podstawa ustalenia poziomu usuwającego szkodę w trakcie pierwotnego dochodzenia miała ulec zmianie w dającej się przewidzieć przyszłości.

(54) W tym względzie zwraca się uwagę, że pomimo iż okoliczności będące podstawą dla stwierdzenia dumpingu zmieniły się od momentu nałożenia ceł ostatecznych, co doprowadziło do wyższego marginesu dumpingu w trakcie ODP w porównaniu z okresem objętym pierwotnym dochodzeniem, i chociaż istnieją powody, by twierdzić, że ustalony margines dumpingu jest określony na podstawie zmienionych okoliczności mających trwały charakter, poziom obowiązującego cła antydumpingowego powinien zostać taki sam. W rzeczywistości, jak wspomniano poniżej w motywach 55 i 56, ostateczne cła antydumpingowe zostały nałożone na poziomie usuwającym szkodę ustalonym w trakcie pierwotnego dochodzenia.

D. ZAKOŃCZENIE PRZEGLĄDU

(55) Przypomina się, że zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz jak to przedstawiono w motywie 49 rozporządzenia Rady (WE) nr 1995/2000, w pierwotnym dochodzeniu cło ostateczne ustanowiono na ustalonym poziomie marginesu szkody, który był niższy niż margines dumpingu, ponieważ ustalono, że takie niższe cło będzie wystarczające do usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. W świetle powyższego cło ustanowione w ramach przedmiotowego dochodzenia nie powinno być wyższe niż margines szkody określony w ramach dochodzenia pierwotnego.

(56) W ramach przedmiotowego częściowego przeglądu okresowego nie można ustalić żadnego indywidualnego marginesu szkody, ponieważ przegląd ogranicza się do zbadania dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy. Dlatego też margines dumpingu ustalony w obecnym przeglądzie porównano z marginesem szkody ustalony w dochodzeniu pierwotnym. Jako że margines szkody ustalony w dochodzeniu pierwotnym był niższy niż margines dumpingu ustalony w obecnym dochodzeniu, przedmiotowy przegląd należy zakończyć bez zmieniania obowiązujących środków antydumpingowych.

E. ZOBOWIĄZANIA

(57) Wnioskodawca wyraził zainteresowanie złożeniem zobowiązania, jednak nie przedłożył należycie uzasadnionej oferty w terminach określonych w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W konsekwencji Komisja nie mogła przyjąć żadnego zobowiązania. Jednakże uznaje się, że złożoność niektórych kwestii, mianowicie: 1) zmienności ceny produktu objętego postępowaniem, która wiąże się z koniecznością wprowadzenia pewnej formy indeksacji minimalnych cen i której nie wyjaśnia dostatecznie podstawowy czynnik cenowy; oraz 2) konkretnej sytuacji rynkowej dotyczącej produktu objętego postępowaniem (m.in. brak przywozu od eksportera objętego obecnym przeglądem podczas ODP), wskazuje na potrzebę dalszego rozważenia, czy zobowiązanie łączące zindeksowaną cenę minimalną oraz pułap ilościowy byłoby wykonalne.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 marca 2008 r.

(58) Jak wskazano powyżej, z uwagi na wspomnianą złożoność wnioskodawca nie mógł sformułować możliwego do przyjęcia zobowiązania w terminie określonym przepisami prawa. Wobec powyższego Rada uznaje, że w drodze wyjątku wnioskodawcy należy pozwolić na przygotowanie zobowiązania w terminie późniejszym niż wyżej wspomniany, jednak z zachowaniem terminu 10 dni od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Komisja może zaproponować odpowiednią zmianę niniejszego rozporządzenia.

F. UJAWNIECIE INFORMACJI

(59) Zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i uwagach, na podstawie których podjęto zamiar zakończenia obecnego przeglądu i utrzymania istniejącego cła antydumpingowego na przywóz przez wnioskodawcę produktu objętego postępowaniem. Wszystkie strony miały możliwość przedstawienia uwag. Uwagi tych stron uwzględniono tam, gdzie było to uzasadnione i poparte dowodami,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł

Niniejszym kończy się bez zmiany obowiązujących środków częściowy przegląd okresowy środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym pochodzących z Rosji, objętych kodem CN 3102 80 00, wszczęty zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Komisji
D. RUPEL
Przewodniczący